

AMOR I AMISTAT

En aquest context tan advers, el suport de la família, ja sigui de forma directa als inicis de la malaltia com en la distància cap al final, és imprescindible. Màrius Torres el necessita per no defallir, però encara li és més necessari el dels amics. En l'aïllament del sanatori i en la solitud de l'habitació, la presència i l'afecte de les persones que l'aprecien sincerament són el gran consol que agombola l'esperit del poeta. Aquestes persones seran per a ell el millor substitut d'una família que ha patit els estralls de la guerra i que s'ha vist empesa a l'exili, tot deixant-lo sol a Puig d'Olena.

I encara que sembli impossible en una realitat desavinent com aquesta, també l'amor farà acte de presència en els seus versos. Entre Màrius i Mercè brostarà una amistat pregona i un amor serà —de vegades difícils de destriar— que suavitzarà el dolor de la pèrdua. És un amor reflexiu, tranquil, amb matisos intel·lectuals, un amor que no abrusa, perquè sap que, a causa de la malaltia, no podrà arribar a la plenitud total.

Ara, l'estat anímic del poeta oscil·la entre l'esperança i la desesperança, la joia —sempre moderada— i la tristor. Espera que les ales de la mort —que veu propera— l'embolcallin per passar a una altra realitat, no necessàriament traumàtica.

Màrius Torres i Mercè Figueras als jardins del sanatori [Biblioteca Virtual Màrius Torres]

Màrius Torres amb Maria Planas i les germanes Esperança i Mercè Figueras [Biblioteca Virtual Màrius Torres (UdL)]

TRES AMIGUES

A la Mercè, l'Esperança i la Maria

*Que qui en ditz mal no pot plus larg mentir
e qui en ditz bé no pot plus bel ver dir.*

BERNATZ DE VENTADORN

La primera és caliu. Com les llars ben cintrades,
és humana per llei, i espurnejant per joc;
alegre, hospitalària, bon company com el foc,
dóna sempre escalfor, i crema de vegades.

La segona és perfum. Com un matí d'abril,
sols per l'olor que en fa sabem les flors que amaga;
té la suavitat del bàlsam per la llaga,
el seu contacte és fresc com un llençol de fil.

I la tercera és resplendor; segons va l'aire,
a vegades és clar de lluna i altres llamp;
sap escurçar els camins, i omplir d'ocells el camp,
i quan ve, sentim sempre que ens arriba d'enlaire.

Feliç aquell qui pot, amb tota humilitat,
viure en la triple gràcia de la seva amistat.

CANÇÓ A MAHALTA (I)

Corren les nostres ànimes com dos rius paral·lels.
Fem el mateix camí sota els mateixos cels.

No podem acostar les nostres vides calmes:
entre els dos hi ha una terra de xiprers i de palmes.

En els meandres grocs de lliris, verds de pau,
sento, com si em seguís, el teu batec suau

i escolto la teva aigua, tremolosa i amiga,
de la font a la mar —la nostra pàtria antiga—.